

**„PROČ SE KOLÍN JMENUJE KOLÍN, ANEB FANTAZII SE MEZE
NEKLADOU.“**

2. kategorie

Viktorie Drdová

8.A

ZŠ Kolín III, Lipanská 420

Jednou ráno jsem se probudila a pamatovala jsem si krásný a živý sen. Byl pro mě tak silný, že se o ten sen musím podělit...

Byla v něm úplně zpustlá krajina. Voda docházela, nebyla úroda, všechna zvířata už odešla jinam. Stromy byly uschlé, jak na ně slunce pražilo vši svou obrovskou září. Lidé už neměli co pít, jíst a všechen dobytek jim pošel. Stále se modlili ke svým bohům a věřili, že tuto zemi uzdraví...

Jednou si všichni, celá skupina asi sta lidí včetně dětí, sedli ke společnému ohni. Najednou do svitu ohně vstoupil muž. Jmenoval se Alex. Byl hodně mladý, měl ostré rysy v obličeji, byl vysoký, měl pevně stavěné tělo a trošku delší tmavé vlasy. Ale asi nejkrásnější na něm byly jeho tmavé oči, teď ve svitu plamenu ohně, s ohnivou jiskrou. Začal hovořit: „Mám pro vás návrh!“ Lidé hned zdvihli hlavy. Bylo vidět, jak prahnou po nějakém novém nápadu, míze, ba třeba i iluzi, jen aby mohli na chvíli zapomenout na to každodenní utrpení, co prožívají... „Přemýšlel jsem nad tím už dlouhou dobu, jestli to mám navrhnout, jestli je to správné,“ pokračoval, „ale nakonec jsem se rozhodl, že ano.“ Všichni zvědavě poslouchali „Odstěhujme se! Odejďme pryč z téhle země, která nás jenom trýzní žízní a hladem! Pojďme se usadit jinde, kde bude lépe nám i našim dětem.“ Všichni lidé byli velice udiveni: „Odejít z téhle země?! Vždyť jsme se tu narodili, žijeme tu..a přeci jenom..do konce života už nám tolik nezbyvá, tak to tu přeťpíme, a nebudeme se nikam vláčet! Je pravda, žít zde není úplně růžové, ale kdo ví, jinde to může být ještě horší!“

Alex nemohl pochopit jak to, že lidé váhají „Ale vždyť tady nejde jenom o vás, ale i o vaše děti, vnoučata, pravnoučata. Když bychom se přemístili už teď, ušetřili bychom jim tak velký kus práce.“ Ozval se muž: „No, a to je právě taky to..kdo ví, jak to bude daleko. Třeba vyčerpáním nakonec všichni umřeme.“ Spousta lidí přitakávala. „A co naše modlení! Bohové nás zachrání a bude nám dobře!“ volala žena. V tu chvíli vstal ze země muž. Jmenoval se Mia. Lidé v něj měli ohromnou důvěru a co řekl, bylo svaté. Promluvil: „Já myslím, že to není tak špatný nápad, a rozhodně si zaslouží, aby se nad ním přemýšlelo. Proto bych vám všem dal čas tak dva až tři dny na zvážení, potom až zas usedneme k našemu ohni, tak zhodnotíme, zdali bychom se odstěhovali nebo zůstali tady.“ Chvíli bylo ticho a potom se všichni už postupně odebírali spát. Mia šel za Alexem, který seděl ještě u ohně, a přikládal. Poplácal ho po rameni a sedl si vedle něho. Řekl mu: „Alexi, z toho ohlasu na tvůj návrh si nic nedělej. Asi jsi s tím šel na ně moc rychle. Víš, tady je každý den stejný, a lidé nejsou zvyklí na změnu. Dal jsem jim dva nebo tři dny na rozmyšlenou, a myslím, že jim nakonec dojde, že tvůj nápad je správný. A teď už si půjdu lehnout, dobrou noc,“ usmál se. „Díky za podporu Mio, a doufám, že to tak bude. Dobrou noc.“ Mia odešel do své chatrče a Alex zůstal u ohně sám. Ne ale na dlouho.

Po chvíli k němu přišla dívka. „Alexi..?“ Alex se hned otočil za tím sametovým hlasem „Ah Kolin, to jsi ty. Posad' se,“ usmál se na ni. „Díky. Chtěla jsem ti říct, že dnes ten tvůj nápad..., líbil by se mi. Mohlo by nám to všem hodně pomoci,“ řekla. „Eh..jo..děkuju,“ odpověděl rozpačitě a celou dobu se usmíval jakoby byl omráčen. „ Jen jsem chtěla, abys věděl, že máš mou podporu.“ Kolin zamrkala očkama a řekla, že už půjde spát. „Neodcházej!“ rychle zareagoval Alex „Zůstaň ještě..prosím.“ Kolin se na něj usmála a posadila se vedle něj se slovy: „ Ale jenom na chvíličku.“ Alex celý šťastný přiložil poleno do ohně, až z něho vylétly oranžové jiskry. Seděli tam spolu, a z chvíličky se stala chvílka, z chvílky se stala chvíle..

Za dva dny opět seděli všichni u ohně. Vstal Mia a povídal: „Měli jste dva dny na to, abyste zvážili, jak se vám tu žije, a jestli byste se chtěli přestěhovat, jak navrhoval Alex. Nyní mě zajímá, jak jste se rozhodli...“ Lidé se na sebe podívali a s lehkým přikyvováním hlav si povzdechli. „Mám to brát jako ano?“ zeptal se. Opět začali pokyvnout hlavami. „Dobrá, jste tedy připraveni to tady opustit už pozítří?“ Zraky všech se sklopily k zemi „..Ano.“ „Pozítří tedy vyrážíme.“ Přišel k Alexovi a pošeptal mu do ucha: „Vidíš, říkal jsem ti to.“ Nato se Alex potěšeně usmál.

Další den byl ve znaku velkého balení věcí. Nebylo to lehké. Museli pečlivě vybírat, co si vezmou na cestu a co ne. Mnozí měli slzy v očích a jen tak se procházeli po okolí. Ten den naposledy uléhali na svá lůžka na své rodné půdě. Každý při tom myslel na to, kde asi bude uléhat příští noc..

Už bylo ráno. Slunce se hlásilo svými paprsky, které bodaly spícího Alexe do víček tak, až ho to probudilo. „Aah, začíná den..den změny..“ zazíval a protáhl se. Když vyšel ven ze své chatrče, už viděl, jak se u ohniště shromažďují lidé. Vzal si tedy svoje věci, připojil se k nim a společně čekali na poslední zaspalce. Když i ti dorazili, mohli se všichni vydat na cestu. „Ještě jsme si ale neujasnili, kdo nás vlastně bude celou dobu vést,“ řekl muž. „Oh, ano máš pravdu!“ řekl Mia

„Já ale myslím, že jako vůdce byl už od začátku jasný Alex. Co vy na to?“ zeptal se „Ano! Ano, ať nás vede Alex!“ volali. Alex si stoupl na kládu, a řekl: „Milí přátelé, nebud'te smutní. Dnes to tu sice opustíme, ale naše příběhy i kousky duší tu budou stále. Vzpomínejme, i když to může být těžké, na život zde v dobrém. A teď, tímhle směrem, za mnou.“ Zamával rukou. Všichni se naposledy ohlédli za teď už svým bývalým domovem. Oči mnohých byly při tom pohledu plné slz, ale zato také s plamínkem naděje, že jinde mohou nalézt lepší život. Někteří si ještě vzali na památku na tohle místo třeba kámen ze své chatrče nebo uhlík z ohně. Potom už ale na další volání Alexe museli všichni jít. Ještě dlouho se lidé za sebou ohlíželi na to místo, které už bylo z dálky viditelné jen díky vysokému kouři z uhašeného ohně...

Den už se chýlil ke konci, už se šelilo. Skupina se po celém dlouhém dni cesty usadila u jezírka na přenocování. Všichni šli brzo spát, jen Alex se ještě za tmy procházel po okolí. Slyšel za sebou nějaký šramot, tak se otočil, a zatajil se mu dech! Za ním stála Kolin. V dlouhém šatu ve vysoké trávě, s rozpuštěnými vlasy, které jí osvětloval měsíc, vypadala jako nejkrásnější víla, co kdy Alex viděl. Nezmoohl se na slovo, jen okouzlením polkl. Kolin se usmála tím andělským úsměvem, který podle Alexe nikdo nemá. Přišel k ní blíže a podíval se jí do těch jejích krásných očí. Vypadaly jako dvě nekonečně hluboké studánky, na jejichž křišťálové hladině se odráží měsíc. Ten měsíc, co svítil na krajinu okolo, a dělal ji tak neuvěřitelně romantickou. „Tak jaký byl první den cesty?“ zeptal se pořád ještě trochu omámený Alex. „Náročný. Ale já vím, jestli chceme najít lepší místo pro život, musíme ujít dlouhou cestu. Akorát že nikdo neví, jak dlouho ještě budeme putovat,“ povzdechla si. „To je pravda. To nikdo neví. Je to ve hvězdách,“ řekl Alex. Oba se podívali nahoru a Alex chytil Kolin okolo ramen. „Můžeme je tady spolu chvilku pozorovat..třeba z nich něco vyčteme,“ navrhl s úsměvem a zdvihnutým obočím.. Tak tam spolu tak stáli, a z chvilky se zase stala chvíle...

Druhý den byl zase plný dřiny, třetí taktéž, a tak to šlo pořád dokola. Po nějaké době už jídlo docházelo a nohy byly unavené. Každý už byl téměř na konci svých sil. „Už mě bolí nohy. Kdy už tam budeme?“ zeptala se malá holčička Alexe „Neboj se, už brzy,“ utěšil ji, i když by sám asi nejvíc potřeboval útěchu. Večer zašel za Miem. „Mio, už se trmácíme dost dlouhou dobu. Děti už jsou vysílené, a dospělí také, jídlo nám dochází a pořád ne a ne se kde usadit. Zeptej se bohů, jak ještě daleko budeme muset jít, třeba dají nějaké znamení,“ řekl znepokojeně. „Ano, ano. Už nad tím také pár dní přemýšlím, ale cítím, že to nebude za dlouho. Ale každopádně.. je to ve hvězdách.“ Nato se Alex sám pro sebe usmál. Chtěl si jít už lehnout, ale uviděl u potoka Kolin. „Ahoj, co to tady děláš?“ pozdravil ji „Aah..co? Jo, to jsi ty Alexi,“ lekla se, „něco pro tebe mám.“ Z kapsy vytáhla malý kámen. Byl otesaný do tvaru, který připomínal dešťovou kapku, nahoře měl díрку, ve které byla provlečena šňůrka, a na tom kameni vyryto 'A'. „Pro štěstí,“ usmála se. „Děkuju Kolin,“ poděkoval a hned si uvázal přívěsek okolo krku. „Sluší ti,“ řekla, když se na něj podívala. Dívala se zase těma krásnýma očima. A v tu chvíli to bylo pro Alexe ještě silnější podívat se do jejích očí, do těch nekonečně temných studánek. Už to nemohl vydržet.. Najednou se jejich rty začaly vzájemně přibližovat. Tak blíž a blíž až. Políbili se jednou, podruhé, potřetí..a zbytek už pohltil šum potoka.

Následovaly další dny cesty. Šlo se z kopce do kopce, lesem, loukou, bažinami.. Už zde ale nebyla tak vyprahlá zem jako tam, odkud lidé pocházeli. To bylo dobré znamení. Jednou, už na konci sil, přišli do údolí. Bylo krásné. Profukoval tam svěží vánek, jenž si pohrával s lístky v korunách vysokých stromů, všude tu byla jemná tráva posetá květy. Nebe bylo tyrkysově modré, sem tam s bílými mráčky, a paprsky slunce prosvítaly skrz zelené listy. Bylo tam mnoho života. Všude zpívali ptáci, bzučel hmyz, poletovali motýli, po stránkách běhali srnky, srnci a daňci. Mezi

kopečky a nevysokými skalami porostlými mechem se klikatil potok. Voda v něm byla čistá tak, jako by byla z křišťálu, a na jeho hladině se odrážely obrazy všeho okolo. Všude byla cítit ta krásná vůně lesa, která se nedá ničím napodobit, ani popsat. Lidé pootevřeli ústa a hleděli s úžasem před sebe. Děti se rozeběhly hrát si do té jemné, něžné trávy, kterou jaktěživ neviděly, a dospělí si šli svlažit své vysílené nohy k potoku, kde posléze všichni postupně za šumu listů a zpěvu ptáků usnuli. Jen Alex a Kolin se už ruku v ruce procházeli po okolí..

Další den se lidé rozhodli, že tu ještě nějakou dobu zůstanou na odpočinek. Ale z plánovaného týdenního odpočinku se nakonec vyklubal celý půlrok. Lidé už tu měli postavená drobná obydlí a malá políčka osetá obilím. Bylo jim tu moc dobře. Netrpěli hladem, vody bylo dost, a podmínky pro dobrou úrodu byly vynikající. Postupem času se to zde začalo ještě více rozrůstat, až z toho vznikla osada. Tohle bylo jejich nové místo pro život, zde už chtěli zůstat navždy. Když večer seděli u ohně, zeptal se muž: „Mio, už tady bydlíme dlouhou dobu, máme tady takřka svojí vesnici, ale ta se ještě nijak nejmenuje. Máš pro ni nějaké jméno?“ „Vidíš, to mě ani nenapadlo. Na to jsme nějak zapomněli. Ale proč bych já měl vymýšlet jméno..Alex nás sem přivedl, tak má právo to tu pojmenovat on,“ navrhl. „Dobře,“ řekl na to Alex, „budu nad tím přemýšlet.“

Několik dní chodil Alex tam a zpátky po lese, a přemýšlel, jaké jméno by se mohlo dát jejich osadě. Sedl si pod strom, věříc, že tam najde nějaký nápad, a rozjímal nad krásou lesa. Zhluboka se nadechl, aby nasál vůni pryskyřice, a opřel se o hrubou kůru stromu. Cítil, jak se mu ale košile přilepila ke stromu, tak se rychle otočil, aby se mohl odtrhnout. Při tom mu spadl k nohám přívěsek, co měl na krku. „No samozřejmě! Že mě to nenapadlo dřív!“ zajásal si pro sebe..Večer u ohně se Alex přihlásil o slovo: „Už mám jméno pro naši osadu.“ Všichni zvědavě zdvihli hlavy „Našli jsme zaslíbenou zemi. Bohatou, úrodnou, ale hlavně krásnou. Její kráse se snad nic nevyrovná. Ba jediné krásy jedné ženy, kterou nade všechno miluji a nechci ji nikdy ztratit, stejně, jako tento kraj. Ta žena se jmenuje Kolin, a já si přeji, aby se tato osada jmenovala po ní.“...A to je poslední co si z toho snu pamatují...

Nedávno jsem se šla projít kousek za Kolín. Po té snové krajině tady toho mnoho nezůstalo. Najednou jsem ale v dálce zahlédla na poli stany.. „Takové podobné mají vždy u vykopávek,“ řekla jsem si. Šla jsem se tedy podívat trochu blíže. „Asi něco našli při stavbě obchvatu.“ pomyslela jsem si, a vydala se na průzkum přímo k nim. Zeptala jsem se ,co zatím našli. Jeden z archeologů mě zavedl k hrobu. Leželi v něm vedle sebe muž a žena. Ze školních exkurzí po muzeích už jsem to zvládla poznat, viděla jsem to už mockrát. Ale potom jsem si něčeho všimla. Předmětu, který ležel vedle muže. Byl to ten samý přívěsek, který jsem viděla ve svém snu! S otevřenou pusou jsem na to koukala a nemohla tomu uvěřit. Když jsem se trochu uklidnila, v duchu jsem se usmála a řekla si: „A třeba to tak opravdu bylo...“